

Arrest

nr. 76 158 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, treedt op 17 november 2007 in Moldavië in het huwelijk met F.R., van Belgische nationaliteit.

Op 3 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Dit wordt ingewilligd en verzoekster komt België binnen op 13 december 2007.

Op 18 december 2007 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente. Zij wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 18 juli 2008.

Op 18 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in.

Op 7 juni 2008 en 18 september 2008 stelt de lokale politie van Seraing een verslag van samenwoning op waarin niets ongunstigs wordt vermeld.

Op 9 mei 2009 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning op waarin de politie-inspecteur zijn twijfels uit of verzoekster wel op het gezamenlijke adres woont.

Op 12 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie).

Op 22 december 2009 stelt de lokale politie van Antwerpen een proces-verbaal op waarin wordt vastgesteld dat verzoekster sinds 23 november 2009 is ingeschreven te Antwerpen.

Op 17 juni 2010 stelt de lokale politie van Seraing opnieuw een verslag van samenwoning op. Daarin wordt vermeld dat het koppel gescheiden is en dat verzoekster in Antwerpen woont.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 29 juni 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat de F-kaart van verzoekster dient te worden ingetrokken en dat ze in het bezit moet worden gesteld van de bijlage 21.

Op 20 oktober 2011 wordt de beslissing van 29 juni 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C.V., geboren te D. op (...), van Moldavische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42quater § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverslag d.d. 17.06.2010 van de politie te Seraing blijkt dat de echtgenoten gescheiden leven. Mevrouw staat sedert 23.11.2009 als alleenstaande ingeschreven te Antwerpen, terwijl mijnheer alleen in Seraing gebleven is.

(...).”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster de bestreden beslissing te willen schorsen.

De Raad merkt op dat verzoekster de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: “*Verzoekschrift ter indiening van een BEROEP TOT NIETIGVERKLARING*”.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot

nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoekster in de verdere indeling van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)

De reden waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing neemt tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten is het feit dat volgens DVZ er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn van de echtgenoten. Zij motiveert deze beslissing verwijzende naar een relatieverslag dd. 17/06/2010 van de politie van Seraing waaruit zou blijken dat de echtgenoten gescheiden wonen.

Deze motivering is echter foutief aangezien ze geen melding maakt van het feit;

Dat partijen steeds gehuwd zijn gebleven;

Dat ondanks de relatiedip met een (tijdelijke) verhuis naar Antwerpen van verzoekster partijen steeds in contact met elkaar zijn gebleven;

Dat partijen recent pogingen hebben ondernomen tot verzoening waarbij verzoekster zelfs de nacht terug zou hebben doorgebracht samen met haar echtgenoot;

Dat er aldus gegronde hoop is op een wedersamenwoning;

Dat in die optiek trouwens partijen nooit tot een echtscheidingsprocedure zijn overgegaan;

Dat dit gegeven nergens blijkt uit het relatieverslag van de politie van Seraing is trouwens evident; het verslag is gedateerd. Het verslag is namelijk opgemaakt op 17/06/2010 en pas 1,5 jaar later heeft verzoekster hier kennis van mogen en kunnen nemen. Het is dan ook logisch dat de relatietoestand in deze anderhalf jaar tijd is geëvolueerd, zodat het verslag onvolledig is en geen geloofwaardige grond kan vormen om op basis van deze gedateerde beslissing verzoekster het land uit te zetten.

Dat verzoekster trouwens ook nooit de mogelijkheid heeft gehad om de reageren op dit relatieverslag aangezien zij dit verslag tot op heden nooit gezien heeft;

Gelet op het aldus niet vermelden van bovenstaande relatie evolutie en gelet op het feit dat De Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing baseert op een ruim gedateerd relatieverslag schendt de beslissing dan ook de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Het eerste middel is dan ook gegrond;”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet ontkent dat zij en haar man niet meer samenwonen, zodat de beslissing op dit vlak alleszins correct gemotiveerd werd. Het feit dat verzoekster en haar man niet meer samenwonen onder één dak en er dus geen gezamenlijke vestiging meer is, volstaat om het verblijfsrecht te beëindigen in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel geeft duidelijk aan dat als partners niet meer gezamenlijk gevestigd zijn, het verblijfsrecht kan worden beëindigd. Dit gegeven wordt door verzoekster ook niet ontkend.

Uit het relatieverslag van 17 juni 2010 van de politie van Seraing blijkt dat de echtgenoten gescheiden leven. Verzoekster staat sinds 23 november 2009 als alleenstaande ingeschreven in Antwerpen terwijl haar man in Seraing gebleven is. Verzoekster ontkent deze feiten niet. Het is de verwerende partij niet duidelijk welk nadeel verzoekster loopt nu zij pas anderhalf jaar later kennis heeft genomen van dit relatieverslag. Zij geeft niet aan of de situatie intussen veranderd zou zijn en op welke wijze dit relevant zou kunnen zijn in het licht van het behoud van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift, zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Inzake de materiële motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten, dat uit het relatieverlag *d.d.* 17 juni 2010 van de politie te Seraing blijkt dat de echtgenoten gescheiden leven, dat mevrouw sedert 23 november 2009 als alleenstaande staat ingeschreven te Antwerpen, terwijl mijnheer alleen in Seraing gebleven is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat de motieven foutief zijn omdat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster en haar man gehuwd zijn gebleven, dat ondanks de verhuizing van verzoekster naar Antwerpen zij met haar man in contact is gebleven, dat er een poging tot verzoening is, dat er gegronde hoop is op wedersamenwoning, dat er geen sprake is van een echtscheidingsprocedure, dat het relatieverlag dateert van 17 juni 2010 en verzoekster hiervan slechts kennis nam na anderhalf jaar, zodat dit relatieverlag onvolledig is en gedateerd.

Verzoekster werd toegelaten tot verblijf in België op basis van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familielieden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat voor de toepassing ervan niet is vereist dat er sprake is van een ontbinding van het huwelijk door echtscheiding maar dat het volstaat dat er geen gezamenlijke vestiging is.

Verzoekster ontkent niet dat zij en haar echtgenoot niet meer ingeschreven zijn op hetzelfde adres en dat zij in Antwerpen woont. Dit wordt ook bevestigd door de stukken van het dossier: het proces-verbaal van de lokale politie van Antwerpen van 22 december 2009 vermeldt dat verzoekster sinds 23 november

2009 is ingeschreven te Antwerpen en het verslag van samenwoning van de lokale politie van Seraing van 17 juni 2010 vermeldt dat het koppel gescheiden is en dat verzoekster in Antwerpen woont.

Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de stukken van het dossier en verzoekster ontkent dit niet. De omstandigheid dat het koppel niet gescheiden is en dat er sprake zou kunnen zijn van een verzoening, doet geen afbreuk aan het niet betwiste feit dat er geen gezamenlijke vestiging is.

Waar verzoekster meent dat het relatieverlag van de lokale politie van Seraing gedateerd is, dient erop te worden gewezen dat verzoekster de vaststellingen in dit relatieverlag niet betwist: verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot in Seraing woont en dat zij sinds 23 november 2009 is ingeschreven te Antwerpen. Hoewel het verslag mogelijk is gedateerd, slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat de vaststellingen in dit verslag niet stroken met de werkelijkheid. Integendeel, verzoekster bevestigt in het verzoekschrift de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Door deze beslissing zal verzoekster worden teruggestuurd naar haar thuisland Moldavië alwaar zij geen enkele familieband meer heeft.

Haar moeder woont immers al jaren in Italië en van haar vader ontbreekt elk spoor.

Haar thuisland is bovendien absoluut niet veilig om te verblijven. Zo was er reeds in de jaren 90 een burgeroorlog en zijn er nog altijd interne spanningen tussen Transnistrië en de regering waarbij recent een school is aangevallen geweest door rebellen van Transnistrië met alle geweld op onschuldige burgers [vanden\(http://dipJomatie.belgium.be/nJ/Diensten//Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/europa/moldavie/ra_rnoldavi_.jsp\)](http://dipJomatie.belgium.be/nJ/Diensten//Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/europa/moldavie/ra_rnoldavi_.jsp)

Bovendien is criminaliteit en corruptie bij de politie schering en inslag en worden onschuldige mensen zonder reden opgepakt en zonder eerlijk proces gevangen gezet.

In die omstandigheden verzoekster dan ook terugsturen naar haar land van oorsprong gaat in tegen het EVRM, meer bepaald tegen liet recht op leven (artikel 2)en het verbod op menswaardige behandelingen (artikel 3).

Verzoekster zou immers terug moeten gaan naar een land in spanning met een politie en veiligheidssapparaat dat corrupt is, zodat zij dan ook dient te vrezen voor folteringen en/of de dood gelet op het conflict met Transnistrië,

De beslissing schendt dan ooi het EVRM dat directe werking heeft in België.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet verder komt dan te verwijzen naar een burgeroorlog in de jaren '90, zo'n twintig jaar geleden. Verzoekster brengt volgens de verwerende partij geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat de situatie in haar thuisland onveilig zou zijn. Het volstaat alleszins niet dat verzoekster verwijst naar een algemene veiligheidstoestand in een land of een regio zonder dit te vertalen naar haar persoonlijke situatie. De verwerende partij vindt geen enkel element terug in het betoog van verzoekster waaruit zou blijken dat zij persoonlijk een daadwerkelijke dreiging of gevaar zou ondergaan bij een terugkeer naar haar thuisregio.

De verwerende partij merkt bovendien op dat een loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet impliceert dat verzoekster verplicht wordt om terug te keren naar het land of regio van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers enkel in dat verzoekster de Schengenzone moet verlaten, maar weerhoudt haar er niet van om eventueel naar een derde land te reizen waar zij over verblijfsrecht beschikt of kan beschikken, verzoekster heeft de onmogelijkheid hiervan niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar het feit dat zij geen familieband meer zou hebben in Moldavië. Het leven zonder familieband kan echter niet beschouwd worden als een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster verwijst naar een burgeroorlog in de jaren '90. Verzoekster toont hiervan geenszins de actualiteitswaarde aan. Verzoekster verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Er dient op te worden gewezen dat het reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Verzoekster kan dit niet gebruiken als een concreet element dat zou aantonen dat er in haar hoofde sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij toont evenmin met concrete gegevens aan afkomstig te zijn van de regio waar er spanningen zouden zijn ingevolge het conflict met Transnistrië. Ten slotte verwijst verzoekster naar criminaliteit en corruptie bij de politie. Verzoekster maakt met deze vage beweringen en verwijzingen geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, of dat er sprake zou zijn van een inbreuk op haar recht op leven.

De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET